

Iiri Heinilä

VIMMAN TARINA

Rescue-koirasta lemmikiksi

Kuvittanut Erika Reponen

Iiri Heinilä

VIMMAN TARINA

Rescue-koirasta lemmikiksi

Iiri Heinilä

VIMMAN TARINA

Rescue-koirasta lemmikiksi

Kirjoittaja

Iiri Heinilä

Editoija

Maarika Toivonen

Kuvitus ja kansi

Erika Reponen

Takakannen kuva

Maarika Toivonen

Kustantaja

Tmi Iiri Hei

Taittaja

Paula Savolainen

Books on Demand

©2022 Iiri Heinilä

Valmistaja: Books on Demand

Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-69948-0-2

ISBN: (Epub) 978-952-69948-1-0

1. Painos

LUKIJALLE

Suomalaiseen Mäkelän perheeseen adoptoitiin vuonna 2018 romanialaisen luotettavan OnVet-eläintarhan kadulta löytämä Vimma-koira. Ennen Suomeen tuontiaan se oli täydellisesti huollettu, rokotettu ja testattu. Vimma on osoittautunut erittäin mukavaksi koiraksi. Aina sitä katsellessani, tiedän, että se on onnellinen. Rakkaus eläimiin on moraalisesti kaunista. Se tuo iloa ja elinvoimaa.

Olen kirjoittanut Vimman tarinan kunnioittaakseni elämää. Toivon kirjan auttavan rescue-koiria löytämään turvallisen kodin ja koiraa haluavien ihmisten löytävän sopivan koiran. Tarina on osittain totta ja osittain keksittyä.

Iiri Heinilä

Vimman tarina

Rescue-koirasta lemmikiksi

1. Koiralauma Bukarestissa ja kuinkas sitten kävikään

Nimeni on Estera. Asun Romanian pääkaupungissa, jonka nimi on Bukarest. Kuulun siellä viiden katukoiran laumaan. Yhdessä on turvallisempaa kulkea kuin yksin. Ryhmässämme on tarkka arvojärjestys. Olemme monirotuisia kulkukoiria, joiden ulkomuodossa ja luonteessa on usean rodun piirteitä. Mehän olemmekin niitä oikeita rotukoiria. Minä olen lauman johtaja, ja kun olen nopea sekä älyltäni että liikkeiltäni, ehdin usein ensimmäiseksi aterialle. Minussa on monia rotuja, Jack Russelin terrieriä, beaglea ja chihuahuaa. Kannoillani seuraavat corgimainen Titan ja mäyräkoiramainen Carl de Mumma. Sen perässä on paksuturkkinen vaalea karpaattienkoiramainen Indria ja perää pitää musta romanianvuoristokoira Bandidas.

Kun kuljemme letkassa on järjestys aina sama, ensin minä ja sitten kaksi muuta pienehköä koiraa ja lopuksi kaksi isoa koiraa. Meidän kulkumme määräytyy lähinnä sen mukaan, missä haistamme ruoan tuoksun. Koska ruokaa on saatavissa yleensä vähän, emme nirsoile vaan olemme lähes kaikkiruokaisia. Huippuunsa kehittynyt hajuaimme on meille elintärkeä. Juokseminen Bukarestin keskustassa olevassa varjoisassa Kiseleffin puistossa on hauskaa. Aurinko paistaa ja kesä on niin kuuma, että Indrian pitkä kieli roikkuu ulkona suusta lähes koko ajan. Kun meillä on jano, käymme juomassa virkistävää vettä suihkulähteestä. Jos olemme oikein kuumissamme, kun olemme juoksennelleet kuumilla asfalttikaduilla, poikkeamme välillä puistossa olevaan tekojärveen polskuttelemaan. Silloin pitää olla kyllä tarkkana, että puistonvartija ei huomaa meitä ja kutsu paikalle rankkuria. Ihmettelen ihmisiä, jotka pyyhkivät hikeä otsaltaan, mutta eivät mene uimaan puiston vilvoittavaan järveen.

Ihmiset ovat kiintyneitä omiin tapoihinsa. Tuolla samalla penkillä istuu aina kello kaksitoista sama mies samanlaisia eväitään syöden. Hän jättää joka päivä osan ruoastaan penkille. Haetaan pois.

Eräänä päivänä olimme puiston oikealla laidalla ja haistoin, että Mihai Palosin ruokakaupan ovi Modroganin kadulla oli taas raollaan. Hymyilevän Mihain kauppa menestyy hyvin, sillä hän on aina hyvällä tuulella ja myy kotiruokaa ja tuoretta leipää. Hänellä on tapana lähteä juttusille mama Cailen luo joka päivä kahden maissa, kun lounasajan asiakkaat ovat jo käyneet ostoksillaan.

Mama Caile on Bukarestissa käsite. Paikalliset tuntevat hänet hyvin. Se ei olekaan ihme, sillä hänellä on kodikas ja kohtuuhintainen kahvila. Sinne tuntee asiakas olevansa tervetullut, sillä mama huomioi jokaisen tulijan lämpöisesti tervehtien. Hänen kahvilansa on kolmen jälkeen usein täynnä. Silloin siellä auttelee myös maman viehättävä 15-vuotias tytär Sorina. Hänen mantelinmuotoiset silmänsä säteilevät kilpaa hänen viehättävän hymynsä kanssa. Sorina heilauttaa hauskasti pitkiä mustia hiuksiaan aina tilausta ottaessaan. Asiakkaat pitävät hänestä, sillä hän on hyvin aurinkoinen ja osaa kertoa hauskoja juttuja. Hän on nimensä mukainen. Sorina on äänestetty Romanian kauneimmaksi nimeksi, ja se tarkoittaa elinvoimaa, lämpöä ja aurinkoa.

Silloin kun kauppias Palos lähtee kahvitaualleen, hän ei lukitse kauppansa ovea, vaan panee sen väliin vain puisen kapulan. Hän seuraa kahvilan ulkopöydän vierestä, tuleeko kauppaan asiakkaita. Kaupan ovenraosta leviävä tuoreen leivän tuoksu ulottuu kauas ja houkuttaa ostajia.

Nyt haistoin sen kaupan ulko-oven raosta tulevan syötävän ihanan tuoksun. Juoksimme puistosta vilkkaiden Bulevardien yli ja onnistuimme niukasti väistämään autot. Jatkoimme vielä jonkin matkaa kaarevaa lempikatuani Strada Mogrografia, kunnes tulimme ruokakaupan ovelle.

Nappasin kapulan oven raosta. Ryntäsimme toisiamme töniä vauhdilla ruokakauppaan sisään. Ihana kauppa. Paljon ruokaa ja lämmintä leipää.

Possulla täytettyjä kaalikääryleitä. Jokainen löysi heti suuhunpantavaa. Bandidas, joka ulottui tiskille, kaatoi sämpyläkorin, ja syöksyimme kaikki sämpylöiden perään.

Naapurikahvilassa ollut kauppias kuuli haukunnan. Hän nappasi harjanvarren käteensä ja tuli hosuen ja huutaen paikalle. Neljä meistä pääsi luikahtamaan kadulle. Minä kooltani pienimpänä pakenin nakki suussa kaapin alle piiloon. Saatiin kuitenkin tämän päivän ateria koko sakille.

Kun kauppias Palos sai mielestään tilanteen haltuunsa, alkoi hän siivoilla koirien jälkeensä jättämää sekasotkua. Minä vapisin ja tärisin kaapin alla enkä uskaltanut liikahtakaan. Kauppias oli kauhean vihainen ja vaikutti kiireiseltä. Asiakkaita tuli kauppaan. Yritin tunnistaa heidät haistamalla. Taisi olla kampaaja. Kylmälaitteiden hurina kuului tasaisena kuin tuutulaulu. Sitä oli mukava kuunnella. Rauhoituin ja nukahdin.

Kun heräsin, oli hiljaista ja hieman hämärää. Alas laskettujen ikkunakaihtimien raoista kuului vain vähän valoa. Vanha emalinen kello raksutti seinällä. Kauppa oli suljettu, ja kauppias oli lähtenyt kotiinsa. Aloin tutkia uteliaana hyllyjen tuotteita. Maistelin yhtä ja toista. Maksamakkara oli kyllä parasta. Syötyäni kyllin minua alkoi ahdistaa. Pääsisinkö täältä pois. Kulkukoirana en osannut jäädä paikoilleni. Olisi päästävä ulos.

Ovi oli säpissä, eikä sitä saanut auki. Jokin rapisi, ja pieni hiiri tuli näkyviin. Se osasi heti mennä juustohyllylle. Oli vaikea olla haukkumatta, mutta onnistuin hiljaa vaanimaan ja seuraamaan hiiren puuhia kaupassa. Tuo oli selvästi käynyt täällä ennenkin. Noita jauhoja en kyllä ostaisi. Jos hiiri oli päässyt jostain sisään, voisin yrittää samasta paikasta ulos. Menin hiljaa hiirenkololle, joka oli kuitenkin minulle aivan liian pieni. Tunsin kauhean kivun, ja tuskanhaukkuni räjäytti hiljaisuuden. Tassuni oli jäänyt kiinni hiirenloukkuun. Hiiri vilahti koloonsa ja jäin yksin loukku tassusta riippuen. Itkin, ja koko vartaloni käpertyi kivun mykkyrään. Tuska vain yltyi yön pitkinä tunteina. Onneksi aamu vihdoin sarasti ja kauppa aukesi.

Kauppias nosti kaihtimet ylös. Hän hämmästyí suuresti, kun hän kuuli ulinani ja näki minun suuret ja apua anovat surulliset silmäni. Hiirenloukku kalskahti lattiaa vasten. Sattui. Sääli valtasi kauppiaan sydämen, ja hän otti loukun pois. Kipu jalassani helpotti. Hän nosti minut syliinsä. Katseemme kohtasivat, ja tunsin sellaista selittämätöntä lämpöä, jollaista en muistanut koskaan tunteneeni. Voisiko ihminen olla hyväkin? Kallistin päätäni, uikutin ja asetuín selälleni hänen isossa sylissään. Hän rapsutteli minua säälien ja oli yhtä avuton kuin minäkin. Hänen avuttomuutensa johtui siitä, ettei hän ollut koskaan pitänyt koirista. Hän tunsí minun lämpöni käsivartensa ihoa vasten ja hänen auttamishalunsa heräsi. Hän meni ovelle hakeakseen apua.

Kaksi asiakasta oli tulossa sisään. ”Moment”¹, hän sanoi ja meni minua kantaen naapuriin. Hän pyysi Sorinaa avuksi, ja tämä otti minut vastaan. Vaikka tunsin kovaa kipua, niin tunsin samalla mielihyvää ollessani ker-
rankin huomion kohteena.

1 Hetkinen

VIMMAN TARINA

Rescue-koirasta lemmikiksi

Vimman tarina kertoo eläinten välisestä ystävyydestä ja ihmisten suhtautumisesta eläimiin. Kulkukoira Estera ja sen pentu Vimma elävät jännittävää elämää viiden koiran laumassa Romanian pääkaupungin Bukarestin kaduilla. Mukana ovat Bandidas, Indria ja monet muut ystävät. Yhdessä koetaan mama Cailen kahvila, Kiseleffin puiston altaat, Stavropoleoksen luostari ja muut paikat. Julmat putimiehet paljastavat Romanian vaikean koiraongelman. Ihmeellisen sattuman kautta pentu pääsee matkalle Suomeen ja löytää oman kotinsa. Kirjassa kerrotaan samalla koiran adoptiosta kiinnostu-

neille käytännön prosessista. Koiran pelastaminen elämälle on eläinsuojelullinen uroteko, josta saa itsekin hyvä mielen.

Iiri Heinilän soljuva teksti ja taiteilija **Erika Reposen** kauniit kuvat antavat vauhdikkaalle tarinalle muodon ja siivet.

”Vimman tarina kertoo, millaista katukoiran elämä oli ennen sen pelastamista. Tarina on nautittavaa luettavaa ikävästä orpokoirien ongelmasta, joka monessa maassa on. Onneksi Vimman tarina ei ole kauhukertomus, vaan se voi herkistää lukijan sydämen ja mielen niin, että hän haluaa itsekin tehdä orpokoirasta onnellisen lemmikin.” – Otilia Pana, Koirien ystävät ry.

BoD

